

LBRIS

We know
books

Jens Lapidus

Bani murdari

Traducere de Dorica Boltașu Nicolae

NICULESCU

I

JORGE SALINAS BARRIO învățase repede regulile jocului. *Numero uno*: închiderea. Pentru a fi mai precis, această regulă implică cinci principii. Să nu contrazici pe nimeni niciodată. Să stai liniștit în banca ta. Să nu tragi niciodată cu ochiul. Să nu torni niciodată. Și, ca să sfârșim, să iei șuturi în cur fără să crăcnești, fără să dai apă la șoareci. În sens propriu.

Viața îl plictisea pe Jorge. Îl călca pe nervi. Viața era dură. Dar Jorge era mai puternic – și o să vadă ei chestia asta.

Pârnaia îi luase toată energia. Nu mai avea putere să râdă. Adio viață de vânător, bine-ai venit, viață de vânat.

Numai că el era singurul care cunoștea finalul, marele lui proiect, ieșirea magistrală. Jorge: nu era genul care să lase lucrurile să i se întâmple. Va ieși, își va lua tălpășița, se va căra din groapa asta de căcat. Avea un plan. Sculă de plan. *Adios* rataților!

Un an, trei luni și nouă zile de când era la pârnaie. Adică cincisprezece luni bune în spatele unui zid de beton înalt de șapte metri. Cel mai lung sejur în groapă al lui Jorge. Înainte de asta, nu încasase decât pedepse scurte. Trei luni pentru furt, patru luni pentru posesie de droguri, exces de viteză și condus în stare de ebrietate. De data asta lucrurile stăteau diferit: rămânea destul de mult timp pentru a-și clădi o viață înăuntru.

Österåker era ceea ce se cheamă o închisoare de clasa a doua, un stabiliment carceral de gradul al doilea. Deținuții: în primul rând traficanți și consumatori de droguri. Supravegheați îndeaproape din exterior și din interior. Nimic și nimeni nu putea să intre, în afara celor autorizați cu acte în regulă. Toți vizitatorii erau adulmecați de câini. Detectoare de metale aspirau toate buzunarele. Gardienii miroseau atmosfera generală. Tipii dubioși nu trebuiau nici măcar să încerce. Aici nu erau lăsați să intre decât mamele, copiii și avocații.

Și totuși, nu se întâmpla nimic. Locul fusese un timp curat – pe vremea fostului director. În prezent, se aruncau săculețe pline cu iarbă pe deasupra zidurilor cu ajutorul unor praștii. Tații primeau de la fiii lor desene făcute din LSD. Praful era ascuns în plafoanele false ale încăperilor comune, acolo unde câinii nu ajungeau să adulmece, sau îl îngropau sub gazonul din curte. Astfel, ar fi trebuit fie să pedepsești pe toată lumea, fie să nu mai pedepsești pe nimeni.

Mulți fumau zilnic. Apoi beau cincisprezece litri de apă ca să păcălească testele de urină. Alții luau heroină brună. Rămâneau culcați în celulele lor și se prefăceau bolnavi timp de două zile, până când urina nu mai trăda nimic.

Oamenii rămâneau mult timp la Österåker. Se formau grupuri. Gardienii se străduiau să disperseze bandele: Bandidii Adevărați, Îngerii din Iad, Bandidos, Iugoslavii, Frăția Wolfpack, Băieții Fittja. *You name it.*

Celor mai mulți dintre gardieni le era teamă. Abandonau cauza și acceptau biletele de o mie strecurate la coada de la cantină, pe terenul de fotbal, la ateliere. Conducerea închisorii încerca să păstreze controlul. Să-i împrăștie. Să-i trimită în altă parte. Dar schimba asta cu ceva lucrurile? Bandele făceau ravagii peste tot. Frontierele erau clare: rasă, suburbie, tip de crimă. Bandele de rasiști nu erau decât un David printre mai mulți Goliat. Piese grele erau Îngerii din Iad, Bandidos, Iugo și OG legați de exterior prin bandă. Cele mai grele lovituri. Deviza lor: să câștige grămezi de lovele, să nu se dea în

lături de la nicio crimă și, deci, să lucreze împreună. Aceleași bande conduceau viața de dincolo de ziduri. Telefonul mobil minuscul făcea lucrurile la fel de bine ca și cum ai schimba canalul cu o telecomandă. Societatea ar face bine să capituleze.

Jorge evita bandele. Dar, puțin câte puțin, își făcu totuși câțiva amici. Se descurca. Găseau interese comune. Chilenii se descurcau. Tipii din Sollentuna se descurcau. Cei mai mulți dintre amicii dealeri se descurcau.

Umbla cu un tip latino mai în vârstă din Mārsta: Rolando. Tipul ajunsese aici în 1984. Venea din Santiago. Știa despre „zăpadă” mai multe decât știa un gaucho despre balega de cal – fără să fie complet dependent. Îi mai rămăseseră încă doi ani de tras, fiindcă transportase pasta de coca în flacoane de șampon. Putea să și-l facă tovarăș. Deja în epocă, pe când locuia în Sollentuna, Jorge auzise vorbindu-se despre el. Baftă chioară: acest Rolando avea legături cu tipii din OG. Un plan bun pentru privilegii. Privilegii, articole de lux: mobile, petarde, coca, dacă aveau marfă, reviste porno, alcool. Tone de țigări.

Pe Jorge îl atrăgeau bandele. Dar nu ignora pericolul: te legi pentru totdeauna. Te livrezi lor. Te încrezi în ei. – Iar *ei* te trădează.

Nu uitase că se fripsese. Iugoslavii îl vânduseră. Lăsat să cadă în timpul procesului. Era la pârnaie din cauza lui Radovan – târfă muistă.

Se întâlneau adesea în sala de mese ca să stea de vorbă. El, Rolando și alți bărbați latino. Niciun spaniol. Asta ar fi putut să le trezească neîncrederea celorlalți membri ai bandei. Nicio grijă: poți să trăncănești cu compatrioții dacă ai chef – dar nu într-un fel în care *Ei* să nu înțeleagă.

În ziua aceea: încă aproximativ două săptămâni înainte de execuția planului său. Bucurie liniștită. Imposibil să reușești evadarea de unul singur totuși, chiar dacă Rolando nu știa încă nimic. Jorge trebuia mai întâi să se asigure că Rolando

este curat. Să-l pună la încercare. Să verifice dacă prietenia lui era cu adevărat solidă.

Rolando: băiatul de colo a ales calea cea mai dură. Ca să devii membru OG, nu ajungea să importi coca. Trebuia să fii în stare să arunci cu rahat în orice tip care nu era pe placul șefului. Rolando își îndeplinise sarcina: tatuajele din jurul cicatricelor de pe glezne vorbeau pe limba lor, agresiv și fără ocolișuri.

Rolando luă o gură de orez. Spuse cu mâncarea între dinți: „Știi, pasta are avantaje față de praf. Este ca un fel de produs intermediar, neterminat. Aterizezi mai sus pe scară. Nu ești obligat să o vinzi în stradă. N-am dreptate? Faci afaceri cu oameni șic. Cu băieți care nu se trezesc cu poliția în spate la fiecare pas. În plus, este și mai ușor de transportat. Fără pulbere. Se ascunde mai ușor.”

Chiar dacă Jorge, cu traseul lui, auzise deja undeva toate ideile mediocru inovatoare pe care i le arunca Rolando, închisoarea rămânea cea mai bună școală. Jorge stătea la pândă. Învăța. La capătul celor cincisprezece luni la Österåker, cunoștea meseria în cele mai mici detalii.

J-boy era mai degrabă mulțumit de el însuși. Era la nivel de top în importul de cocaină columbiană care tranzita Londra. Unde să o cumpere, la ce preț, ce intermediari să folosească, unde să vândă dozele. Cum să o înmoaie fără ca drogații să-și dea seama, cum să facă amestecurile fără ca locuitorii cartierului șic din Stureplan să-și dea seama despre ce este vorba. Cum să o împacheteze. Pe cine să mituiască, pe cine să evite, cu cine să pară prieten. De exemplu: Radovan. Ticălos de căcat.

Sala de mese se preta la conversații private. Destul de zgomoasă încât nimeni să nu poată cu adevărat să audă ce se spune. Încereau să nu aibă aerul că pun ceva la cale. Fără ascunzișuri. Doar discutau în public, nu?!

Jorge trebuia să orienteze conversația în direcția pe care o dorea. Să nu afle punctul de vedere al lui Rolando ar însemna sinuciderea.

– Am vorbit de mii de ori despre chestia asta. Știi că ești în păine. Dar vreau să mă țin un pic departe de droguri pentru moment. Când ies de aici, mă car din țara asta înghețată, plină de naziști. Și nu mă gândesc să devin unul dintre târfele astea de toxicomani.

– Ai dreptate. Nu trebuie să consumi. Doar să vinzi. Ăsta-i cuvântul zilei.

Începu destul de prudent să-l testeze pe Rolando.

– Tu ai spate. Îi ai pe barosanii tăi, nu? Nimeni nu te deranjează aici. Poți să evadezi azi, dacă vrei, și afară te descurci tu.

– Să evadez? Nu este deocamdată în planurile mele. Apropo, ai auzit noutățile? Știi, băiatul ăla din OG, de colo, Jonas Nordbåge. A fost prins.

Jorge prinse ocazia din zbor:

– Știi cine este. Fostul de la Hannah Graaf. El este cel care a evadat din pușcăria de la Göteborg, nu?

Exact, în ziua procesului. Șapte ani și jumătate pentru două holdupuri cu violență. Tipul este un adevărat profesionist în transporturile de bani.

– Dar de data asta s-a băgat rău în rahat.

– Este totuși un rege: a spart o fereastră și s-a aruncat de la etajul opt, șaptesprezece metri. Ancorat în cinci cearșafuri legate unul de altul. Drăguț, nu?

– Dur, dar drăguț.

Continuă, Jorge-boy, continuă. Condu discuția, citește-l pe acest Rolando. Fă-l să spună ce crede despre tine și despre evadări. Fii subtil.

– Cum l-au prins?

– Cu tot respectul, dar s-a băgat în căcat. Bătea barurile din Göteborg, o căuta cu lumânarea. Umbla după o nouă Hannah, cu țâțe mari. Se simțea invincibil. Își vopsise părul

alb și-și pusese ochelari de soare. Ce mai, chiar voia să pună mâna pe el.

Jorge dădu din cap: *tâmpit dacă nu faci mai mult. Va juca mai fin de atât:*

– Nu avea nimic de pierdut. Fără îndoială că se gândea: la dracu', chiar dacă mă prind, n-aș avea mai mulți ani de pârnaie. N-or să mă câptușească cu mai mult de șapte ani și jumătate.

– Era cât pe ce să reușească. L-au prins la Helsingborg.

– A vrut s-o șteargă?

– Aparent. Luase o cameră la hotel pe un nume fals. Când l-au prins copoii, avea asupra lui un pașaport fals. Ar fi putut să meargă. Mai întâi, să se care în Danemarca și apoi mai departe. Cu siguranță își ascunsese mălaiul undeva. Dar cineva l-a turnat. Le-a spus copoilor unde este. Sigur l-au văzut într-un bar.

– Un tip care știa că era gata de plecare. Un OG?

– Îmi pare rău, Jorge, nu pot să-ți spun.

– Și tu? Ai ajuta un OG să evadeze?

– Pamela Anderson doarme și ea pe spate?

Lovit în plin. *Jorge-boy, agață-te. Testează-l.*

Jorge cunoștea regula: prietenii din groapă nu-s ca prietenii din viață. Sunt alte legi. O ierarhie structurată pe forță. Contează timpul petrecut în spatele gratiilor. Contează numărul de sejururi la pârnaie. Contează crima pe care ai făcut-o: violatorii și pedofilii, niciun statut. Toxicomanii și alcoolicii, jos de tot. Violența și spargerile, mai sus. Mari vânători și regi ai deal-ului, în top. Înainte de orice: contează cu cine te-ai asociat. Rolando, după regulile vieții exterioare: un prieten. După legile pușcăriei: un tip care joacă într-o divizie mai sus.

Jorge luă o gură de bere.

– Una e să-i întinzi o mână unuia care este deja afară. Dar ai ajuta pe cineva să evadeze?

– Depinde. De risc și de totul. N-aș ajuta pe oricine. Unui OG i-aș întinde întotdeauna o mână. La dracu', *amigo*, te-aș

ajuta și pe tine. Înțelege. Dar nu mi-aș ține niciodată pliscul pentru un ticălos de skinhead sau un Wolfpack. Și ei știu asta. Nici ei nu m-ar ajuta vreodată.

Jackpot.

Trei secunde de liniște.

Rolando făcu ceva ce Jorge nu mai văzuse până atunci. Își puse tacâmul pe farfurie. Încet. Apoi un surâs îi apărui pe față și zise:

– Hei, Jorge, ai niscaiva planuri, sau ce?

Jorge nu știu ce să facă. Îi întoarse zâmbetul.

Sperând că Rolando era un prieten adevărat, unul dintre aceia care nu trădează.

În același timp, știa: în pușcărie, prietenii ascultă de alte legi.

PATRU TIPI CARE STĂTEAU JOS într-o cameră de zi, gata pentru petrecere.

JW cu părul gelat. Știa pe de rost că o grămadă de brute îi disprețuiau coafura, micuța târfă cu cotlete, cum îi spuneau. Cu ochii plini de ură. Dar de ce să se îngrijoreze din cauza acestei spețe de comuniști, care n-aveau nicio idee despre viață?

Tipul de alături avea și el părul gelat. Al treilea afișa stilul mai scurt, cu structură densă, cu toate meșele aranjate cu grijă. Coafura despicăta în creștet de o cărare fin sculptată, dreaptă ca o riglă. Look New England clasic. Ultimul avea părul blond de lungime medie și buclele i se amestecau într-o dezordine încântătoare. Tipii erau frumoși, cu tenul deschis, cu trăsăturile pure, cu spatele drept, cu o ținută ca lumea. Știau că ei fac moda. Tipi care se pricepeau. Care știu cum să se îmbrace, ce ținută să adopte, cum să se comporte. Cum să atragă atenția. Cum să pună mâna pe gagici. Să profite de părțile bune ale vieții – douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru.

Pulsul care bătea în cameră: ritmul adevărat, petrecerea, asta știau, nicio șansă să dea greș.

Marea seară, își zise JW. Băieții sunt în formă.

Ca de obicei, își luau aperitivul la Putte, tipul cu cărare. Apartamentul cu două camere, drăguț, de cincizeci și doi de

metri pătrați, în strada Artillerigatan: un cadou făcut de părinți la a douăzecea aniversare, cu doi ani înainte. JW îi cunoștea familia. Tatăl: om de afaceri în sferele înalte din Stenbeck, care îi umilea pe cei care se aflau mai prejos decât el. Mama: o bogată moștenitoare – familia deținea case aproape în tot Stockholmul și cinci sute de hectare de teren agricol în Sörmland. O familie respectabilă, ce mai!

Terminaseră de mâncat. Nu mai rămăseseră pe masa de la bucătărie decât ambalajele din polistiren. Mâncare adusă de la *Texas Steakhouse*, din strada Humlegårdsgatan. Restaurant tex-mex de lux care are carne bună.

Zăceau pe canapea.

JW se întoarse spre tipul cu bucle, pe care îl porecliseră Nippe, și îl întrebă:

– N-ar trebui să mergem?

Nippe, care se numea de fapt Niklas, se uită la JW. Răspunse cu vocea ascuțită de puști nespălat:

– Masa este rezervată pentru miezul nopții, n-are haz până atunci.

– De acord, în acest caz avem timp să bem un whisky cu coca-cola.

– Când prizăm și-un pic de coca?

– Ha-ha! Foarte nostim. Ia-o ușurel, Nippe, o să tragem o linie odată ajunși acolo, o să profităm mai mult.

Săculețul de plastic cu cele patru grame ardea în buzunarul interior al paltonului lui JW. În fiecare weekend, unul dintre băieți, fiecare pe rând, trebuia să aducă pentru toți. Marfa venea de la un turc, care, la rândul lui, o lua de la un gangster iugoslav. JW nu știa cine este big boss, dar avea ceva bănuieli, poate chiar marele necunoscut, Radovan însuși.

JW spuse:

– Băieți, azi am venit bazat. Am patru grame. Asta înseamnă cel puțin o jumătate de gram pentru fiecare dintre noi și destul pentru a invita fetele.

Fredrik, celălalt tip cu părul făcut cu placa, sorbi o gură din cocktail.

– Vă dați seama cum face turcul avere cu noi și toată banda?

– N-o să moară de foame. Nippe surâse. Părea că numără bancnotele.

JW aruncă întrebarea:

– Ce profit credeți că o să scoată? Două sute pe gram? O sută cincizeci?

Discuția urmă cu alte subiecte, mai obișnuite. JW îi vedea venind. Amicii. Tipesele. Moët & Chandon. Ca de obicei. Ar fi trebuit foarte bine să vorbească despre altceva, nu erau mâr-lani, nu: erau câștigători, tipi cu limbariță. Dar interesul lor nu se ducea mai departe decât era necesar.

La sfârșit, ajunseră să vorbească despre proiecte.

– Știți, nu trebuie prea mulți bani ca să pui pe picioare o societate anonimă, spuse Fredrik. O sută de mii de coroane ajung, este capitalul minim, cred. Dacă găsim o idee bună, putem să ne apucăm. Încercăm câteva mici tranzacții, înregistrăm un nume de firmă pentru campania publicitară, îi dăm o direcție și desemnăm un președinte. Dar, înainte de orice, cumpărăm niște chestii din duty-free și gata. N-ar fi super adevărat?

În capul lui, JW îl analiză rapid pe Fredrik. Tipul ăsta nu se interesa deloc de ceilalți, ceea ce era într-un fel destul de practic: nu voia să știe nici măcar de unde vine JW, nimic despre el. Cea mai mare parte a timpului vorbea despre el însuși, despre produse, mărci sau despre vapoare. JW goli paharul de whisky cu coca-cola, apoi luă un gin tonic.

– Mortal. Și cine ne dă o sută de mii de coroane?

Nippe îl întrerupse:

– Se găsească întotdeauna undeva. Mie îmi place ideea asta.

JW nu zise nimic. Se gândi unde ar putea să găsească o sută de mii de coroane și deja știu răspunsul. Nicăieri. Nu lăsa nimic să transpire. Juca jocul. Râse forțat.

Nippe schimbă discul. Putte își puse picioarele pe măsuta joasă și aprinse o Marlboro Light. Fredrik, care tocmai cumpăraseră un Patek Philippe, îi pipăi brățara și declară cu voce tare, adresându-se lui însuși:

„*You never actually own a Patek Philippe, you merely look after it for the next generation.*”¹

În combina hi fi: Magnus Ugglă, cu volum de fundal. Toată lumea pe același beat. Ugglă era regele. Spărgea totul și pe toată lumea. „Și cei care spun că lumea mă plictisește, mă plictisesc.” Cea mai bună atitudine. De ce să te preocupe părerea unei adunături de tâmpiți?

JW adora genul ăsta de aperitive. Subiecte de conversație. Atmosferă. Tipii aveau clasă. Puști frumoși. Întotdeauna bine îmbrăcați.

Cămăși Paul Smith și Dior, alta pe comandă la un croitor de pe Jermyn Street din Londra. Una franțuzească, APC, cu guler american și manșete duble. În jos, doi dintre tipi purtau jeanși Acne. Al treilea, un Gucci: cu două tivuri încărcate cu ornamente pe buzunarele de la spate. Altul avea niște pantaloni negri de velură. Vestă șic. Colecția de primăvară de la Balenciaga, cu două rânduri de nasturi, maro, destul de scurtă, modelul frac coadă de rândunică. Și un Dior cu dungi albe, modelul strâmt cu două buzunare într-o parte. Una făcută pe comandă la un croitor de la Savile Row din Londra; tivuri accentuate la marginea gulerului, cu dublură roșie. Lână Super 150, cea mai bună de pe piață. Caracteristicile unei veste ca lumea: suplețea dublurii, ca să nu se uzeze. Dublura acestei veste era mai moale, mai fină și avea o croială mai bună decât tot ce s-ar fi găsit în magazinele suedeze.

Un singur tip nu purta vestă. JW se întreba de ce.

Și, în final, pantofii: Tod's, Marc Jacobs, Gucci cu faimoasele cataramă de aur, pantofii de cauciuc de la Prada,

1. „N-o să ai niciodată un Patek Philippe, nu faci decât să ai grijă de el pentru generația următoare.”, în limba engleză în original. (n.tr.)

cu logoul roșu pe talpă, pe toc. La origine, logoul velierului Prada pentru Cupa lumii.

Pe curelele de piele negre, elegante: Hugo Boss. Gucci. Louis Vuitton. Corneliani.

JW estimează valoarea totală: șaptezeci și două de mii trei sute de coroane. Fără să mai socotim ceasurile, inelele cu sigiliu, butonii de la manșete. Nu era rău deloc.

Pe masă, Jack Daniels, votcă cu vanilie, puțin gin, o jumătate de sticlă de Schweppes Tonic, coca-cola și o cană aproape plină de suc de mere – unul dintre ei se gândise să prepare Apple Martini, dar nu se băuse decât un pahar.

Toată lumea era pe aceeași lungime de undă: n-o să se cherească aici. Vor turna pe gât în bar. La Karma îi aștepta o masă. Cu fete.

Atmosfera asta, căldura, unitatea asta. Iată niște tipi bine. Noaptea în Stockholm – terenul lor predilect de vânătoare.

Scană cu privirea camera. Mai mult de trei metri înălțime sub plafon. Straturi grele de stuc. Două fotolii și o canapea gri. Un covor, și nu dintre cele ieftine: patru sute de mii de mici noduri strânse de vreun puști ținut captiv de cine știe unde. Câteva *Slitz*, *Café*, reviste de vapoare și sporturi mecanice răspândite pe canapea. Trei etajere joase de la Galeriile Nordice se aliniau de-a lungul peretilor. Una era plină de discuri, de casete video și DVD-uri. Pe cealaltă, combina hi fi, Pioneer – mică, dar cu patru boxe instalate în colțurile camerei, se auzea bine.

Ultima etajeră era plină de cărți, de reviste și de clasoare. Printre cărți, puteai găsi almanahul nobilimii, opere complete de Strindberg și anuarul școlii. Strindberg nu putea fi decât un cadou de la părinții lui Putte.

Televizorul era imens, cu ecran plat și extrem de scump.

Toți își păstrasera pantofii, respectând regula. Linie de separare în această lume de dinăuntru și constatare generală: există trei categorii de tipi. Cel care intră și nu se descălță, adoptând atitudinea bună – ce poate fi mai rău decât să te plimbi în haine șic și în șosete? Genul nu prea sigur de el, care se uită mai întâi la ce fac ceilalți, spunându-și că poate nu se

va descălța nici el dacă și ceilalți fac la fel. Fricos, laș. În fine, al treilea gen, cel care crede că trebuie să-și scoată întotdeauna pantofii și care se plimbă silențios cu șosetele transpirate, acesta nu poate să dea vina decât pe el însuși.

JW detesta oamenii care mergeau în șosete. Și, mai rău, în șosete rupte. Pentru el, soluția era simplă: un glonț în ceafă. Degetele goale de la picioare îl dezgustau. Atât de tipic suedez. Greu. Un semn autentic de mediocritate. Sinteză a regulilor lumii șosetelor: să nu te descălți, să nu porți niciodată șosete de lână, să fii atent să nu ai niciodată spațiu gol între pantaloni și șosete. Culoarea, neagră sau, poate, șosete în culori țipătoare: ca să contrasteze cu stilul mai degrabă sobru.

Pentru siguranță, JW purta șosete înalte. Negre. Ca de birou, întotdeauna. Deviza lui: dacă toate șosetele sunt la fel, este mult mai simplu să le triezi după spălare.

Planul pentru seara aceea era simplu. Barul: trăsnet. Îndeplineau ușor condițiile pentru a avea o masă. Era suficient să scuipe șase mii de coroane.

În fine, nu le rămânea decât să se care acolo. Să bea, să prizeze coca, să bea, să tragă cu ochiul la fete, poate să danseze cu vreo pipiță, să pâlăvrăgească, să agațe tipe, să se deschieie un pic la cămașă, să comande șampanie, să devină mai îndrăzneț, să mai prizeze o dată. Să fută.

JW nu ajungea să schimbe subiectul. Se întorcea mereu și mereu la el. Întrebările i se nășteau în cap. Cât putea să câștige dealerul lor turc? Se spetea de dimineața până seara? Cât era de riscant? De la cine cumpăra? Cât îi rămânea lui? Cum își recruta clienții?

– Atunci, cam cât face pe lună, după dumneavoastră?

– Cine? răspunse Fredrik, uimit.

– Turcul. Cel de la care cumpărăm coca. E un mic Gekko sau ce?

Era un obicei al băieților să se refere la *Wall Street*. JW văzuse filmul de peste zece ori. Savura cu aviditate fiecare secundă de simplitate.